ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Τὸ κορμί μου σταμάτησε κι ἡ καρδιά μου κτυπούσε δυνατὰ σὰν μιὰ μισότρελλη, ψυχή μου εἶδε τὸν Κυριάκο. Εἶχε κάτι τὸ δικό σου. Τὸ κίνημα ~~σου~~ τὸ ἀνάστημα, τὸ βάδισμά σου. Σταμάτησα κι δὲν κοίταξα νομίζοντας ὅτι ἔρχεσαι ἐσύ. Ξαφνικὰ ὅμως τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα μὴ θέλοντας νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν σκληρὴ πραγματικότητα.

Τὰ βράδυα κάθομαι στὸ παράθυρο, γιατὶ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγες δὲν ἄνοιξα βιβλίο, κι δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ψάχνω νὰ βρῶ τὸ ἀγαπημένο μας ἀστέρι. Δυστυχῶς ὅμως κατόρθωσα κι τὸ εἶδα μόνο ἀπόψε τὸ βράδυ γιατὶ τ' ἄλλα βράδυα ἦταν συννεφιασμένο μὲ κατάμαυρα σύννεφα γιὰ νὰ συμμεριζόταν κι αὐτὰ τὸν πόνο μου. Τοῦ ἔστειλα σιγανὰ φιλιά. Ἔπειτα ἔκλεισα τὸ παραθύρι κι ἔστειλα τὴν σκέψη μου κοντά σου.

Πρέπει νὰ ξέρεις πὼς ἡ μόνη μου συντροφιὰ εἶναι τὸ γράμμα σου κι τὸ ἀγαπημένο μας ἀστέρι, γιατὶ τελικῶς ὅλοι μὲ ξέχασαν ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγες, κι ὅσοι μένα μὲ ξέχασαν ἀλλὰ κάθε μέρα ρίχνουν σταγόνα-σταγόνα τὸ φαρμάκι μέσα στὴν ψυχή μου.

Θεέ μου πόσο ἀχάριστος εἶναι ὁ κόσμος!

Πιστεύω Κυριάκο νὰ καταλαβαίνεις περὶ τινος πρόκειται. Βγαίναμε μαζὶ ἔξω κι τώρα κάποιες γλυκιὰ γιὰ νὰ μὲ κεντρίζει κάθε μέρα φαρμάκι. Δὲν πειράζει ὅμως. Κάποτε θὰ ξανάρθεις.

Συγχώρεσέ με γιατὶ σοῦ γράφω ἕνα τόσο λυπη-